

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Milanem Tauberem ve věci

žalobce:

O. C., narozen XXX
státní příslušnost Moldavsko
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2026, č. j. CPR-8926-3/ČJ-2026-930310-V248,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2026, č. j. CPR-8926-3/ČJ-2026-930310-V248, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 13. 2. 2026, č. j. KRPA-54929-12/ČJ-2026-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce jednoho roku. Současně mu byla stanovena doba k vycestování v délce 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné, že správní orgány dostatečně nezohlednily, že šlo o jeho první porušení pobytového režimu, že od počátku řízení spolupracoval, projevil sebereflexi a přislíbil vycestování do domovského státu. Podle žalobce správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a měly zvolit mírnější postup, případně stanovit kratší dobu zákazu vstupu, například v délce šesti měsíců. Žalobce dále namítal, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci a porušily § 3 správního řádu.
3. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že správní vyhoštění bylo uloženo v zákonném rozmezí, že doba zákazu vstupu v délce jednoho roku odpovídá závažnosti porušení pobytového režimu i rozhodovací praxi v obdobných věcech, a že nebyly splněny podmínky pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného nebyl zjištěn nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce ani jiné výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly mírnější postup.

III.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná z procesních stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
7. Žaloba není důvodná.

8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce, státní příslušník Moldavska, vstoupil do schengenského prostoru dne 18. 10. 2025 přes hraniční přechod Stanca v Rumunsku na základě biometrického cestovního dokladu Moldavska. Oprávněná doba jeho pobytu podle bezvízového režimu uplynula dne 15. 1. 2026. Od 16. 1. 2026 do 13. 2. 2026 se proto žalobce nacházel na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Lustrací v informačních systémech nebyl zjištěn žádný záznam, který by žalobce v uvedené době opravňoval k pobytu na území. Protiprávní jednání bylo zjištěno při pobytové kontrole dne 13. 2. 2026.
9. Žalobce při výslechu před správním orgánem uvedl, že je moldavským státním příslušníkem, do České republiky přicestoval dne 18. 10. 2025 přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko s platným cestovním dokladem, a to za prací i z turistických důvodů. V Praze se zdržoval na adrese XXX bez nájemní smlouvy. Uvedl, že pracoval příležitostně na stavbách, konkrétní místa výkonu práce si však nepamatoval. Nemá v České republice ani v Moldavsku žádný majetek, je zdravý, užívá pouze léky na žaludek, žádného lékaře nenavštěvuje, nemá zdravotní pojištění a nemá dostatek finančních prostředků, byť tvrdil, že si je dokáže obstarat. K rodinným a osobním poměrům uvedl, že uzavřel toliko církevní sňatek, v důsledku čehož nedisponuje oddacím listem. Má jedno dítě a jeho družka má tři děti; děti podle jeho vyjádření žijí u jeho rodičů v Moldavsku a jsou dospělé. Na území České republiky má pouze družku a jejího syna, jinak zde nemá žádné příbuzné ani osoby, vůči nimž by měl vyživovací povinnost nebo k nimž by měl jiný závazek. Současně uvedl, že nepáchal trestnou činnost, neužívá návykové látky, nežádal o azyl a nemá v České republice žádné kulturní či společenské vazby, závazky, pohledávky ani jiný důvod bránící vycestování. Má zázemí v Moldavsku, kde žije jeho rodina; Moldavsko označil za bezpečnou zemi, v níž mu nehrozí nebezpečí, mučení, trest ani jiné formy ohrožení, a uvedl, že v případě vyhoštění dobrovolně vycestuje.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je důvodem správního vyhoštění mimo jiné neoprávněný pobyt cizince na území bez platného oprávnění k pobytu. U skutků podřaditelných pod § 119 odst. 1 písm. b) téhož zákona lze stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup, až na pět let.
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Kritéria posuzování přiměřenosti stanoví § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.
12. V projednávané věci není sporné, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu. Tento skutkový závěr má oporu ve správním spisu a žalobce jej v žalobě věcně nevyvracel. Správní orgány proto správně dovodily naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobní námitky směřují primárně proti přiměřenosti správního vyhoštění a proti délce zákazu vstupu.
13. Soud k tomu předně uvádí, že správní vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců není založeno na volné úvaze správního orgánu, zda při splnění zákonných podmínek vyhoštění

uloží, či nikoliv. Jsou-li zákonné podmínky naplněny, správní orgán je povinen rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud není dána zákonná překážka, zejména nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tento výklad odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž při naplnění podmínek pro vyhoštění není vydání rozhodnutí o správním vyhoštění věcí správního uvážení; korektivem je právě posouzení nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 5 Azs 126/2014-31). Správní uvážení se uplatní zejména při stanovení délky doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup, nikoliv při samotné odpovědi na otázku, zda při splnění zákonných podmínek správní vyhoštění uložit. Také podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 Azs 363/2016-25, je délka zákazu vstupu otázkou správního uvážení limitovaného zákonnou horní hranicí, přičemž výkon tohoto uvážení musí být v rozhodnutí odůvodněn tak, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil jeho meze nebo je nezneužil. Nejvyšší správní soud v témže rozhodnutí připomněl i to, že správní vyhoštění nemá charakter správního trestu, nýbrž jde o zvláštní preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, a že zákaz vstupu je pojmovou součástí správního vyhoštění.

14. Správní orgány se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývaly dostatečně. Zohlednily, že žalobce pobýval na území neoprávněně po dobu přibližně jednoho měsíce, že jde podle obsahu správního spisu o jeho první zjištěné porušení pobytového režimu, že při řízení spolupracoval a přislíbil vycestování. Tyto okolnosti hodnotily ve prospěch žalobce. Současně však přihlíděly k tomu, že žalobce nemá na území České republiky pevné a dlouhodobé rodinné, společenské, kulturní ani majetkové vazby, že neuvedl žádné závažné zdravotní překážky vycestování, že má rodinné a životní zázemí v Moldavsku a že sám výslovně uvedl, že jeho vycestování je možné.
15. Soud nepřehlédl, že žalobce v řízení poukazoval na osobní vazby na území České republiky, zejména na družku a jejího syna. Ze správního spisu však nevyplývá, že by tyto vazby dosahovaly takové intenzity a pevnosti, aby správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Pokud žalobce poukazoval na družku a jejího syna pobývajících na území České republiky, ze správního spisu nevyplývá, že by šlo o vztahy spojené s faktickou závislostí na osobě žalobce. Žalobce zejména netvrdil ani nedoložil, že by vůči družčině synovi vykonával každodenní péči, měl k němu vyživovací povinnost, nebo že by tato osoba byla na jeho přítomnosti existenčně, zdravotně či jinak zásadně závislá. Z pouhé existence osobního vztahu na území České republiky nelze bez dalšího dovodit nepřiměřenost správního vyhoštění. Tento závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž za nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného života cizince lze považovat zejména takové správní vyhoštění, které by nevyhnutelně vedlo k rozdělení rodiny, například pokud by manželka nebo děti cizince nemohly z objektivních příčin vycestovat z území České republiky, respektive Evropské unie (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015-42). Takové okolnosti však v projednávané věci zjištěny nebyly. Soud zároveň připomíná, že ačkoli je řízení o správním vyhoštění vedeno z moci úřední, je především na cizinci, aby přesvědčivě tvrdil existenci překážky bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28).

16. Soud nepřehlédl ani tvrzenou sebereflexi žalobce a jeho vyjádřenou ochotu respektovat uloženou povinnost vycestovat. Ani tyto okolnosti však ve spojení s ostatními zjištěními nemění závěr, že správní vyhoštění ani roční doba zákazu vstupu nejsou v projednávané věci zjevně nepřiměřené.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal také na to, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce sice tuto námitku neformuloval výslovným odkazem na § 50a citovaného zákona, avšak namítal, že správní orgány měly zvolit „mírnější postup“. Soud proto pro úplnost uvádí, že ani takto chápáná námitka není důvodná. Správní orgán nemůže mezi institutem správního vyhoštění a institutem povinnosti opustit území volně vybírat pouze podle toho, který z nich se jeví mírnější. Povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců přichází v úvahu jen za zákonem vymezených podmínek. V nyní projednávané věci nebylo zjištěno, že by žalobce byl držitelem platného povolení k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, že by měl být předán podle relevantního právního režimu, nebo že by nebyly dány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebyl shledán ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Za této situace nebyl dán zákonný důvod nahradit správní vyhoštění rozhodnutím o povinnosti opustit území. Okolnosti uváděné žalobcem, tedy první zjištěné porušení pobytového režimu, spolupráce v řízení a ochota vycestovat, byly významné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí a délky zákazu vstupu, nikoli však samy o sobě pro závěr, že správní orgány měly správní vyhoštění nahradit rozhodnutím podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
18. Žalobce namítal také nepřiměřenost doby zákazu vstupu. Ani v tomto směru soud žalobě nepřisvědčil. Zákon umožňuje u skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 stanovit dobu zákazu vstupu až na pět let. Správní orgány stanovily dobu jednoho roku, tedy dobu výrazně pod horní hranici zákonného rozpětí. Samotná skutečnost, že žalobce považuje za přiměřenější dobu šesti měsíců, nepostačuje k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud není oprávněn nahrazovat správní uvážení správního orgánu vlastní úvahou o vhodnější délce zákazu vstupu, pokud správní orgán nepřekročil zákonné meze, nezneužil správní uvážení a své závěry přezkoumatelně odůvodnil.
19. V projednávané věci správní orgány vysvětlily, proč nepovažovaly kratší dobu zákazu vstupu za dostačující. Vedle samotného neoprávněného pobytu přihlédly k tomu, že žalobce podle vlastního vyjádření přicestoval mimo jiné za prací a na území příležitostně pracoval, ač nebylo zjištěno, že by měl příslušné oprávnění k výkonu výdělečné činnosti. Dále přihlédly k absenci cestovního zdravotního pojištění a k tomu, že nebylo zjištěno splnění povinnosti ohlásit místo pobytu na území. Tyto skutečnosti nebyly správními orgány použity jako samostatný vyhošťovací důvod, nýbrž jako podpůrné okolnosti významné pro celkové hodnocení závažnosti jednání a pro úvahu o délce zákazu vstupu. Takový postup soud nepovažuje za nezákonný.
20. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že první zjištěné porušení právních předpisů, spolupráce s policií a příslib vycestování jsou okolnostmi, které bylo třeba zohlednit v jeho prospěch. Správní orgány je však neopominuly. Nejde ovšem o okolnosti, které by samy o sobě vylučovaly správní vyhoštění nebo nutně vedly ke stanovení kratší doby zákazu vstupu. Spolupráce účastníka řízení po zjištění neoprávněného pobytu a ochota vycestovat jsou

nepochybně relevantní, avšak nelze z nich dovodit, že by roční doba zákazu vstupu byla v dané věci zjevně nepřiměřená.

21. Soud rovněž neshledal důvodnou obecnou námitku porušení § 3 správního řádu. Správní orgány vycházely z cestovního dokladu žalobce, ze vstupního razítka, z lustrací v informačních systémech, z protokolu o výsledku žalobce a z dalších podkladů obsažených ve správním spise. Zjistily okolnosti svědčící jak v neprospěch, tak ve prospěch žalobce. Žalobce v žalobě neoznačil žádný konkrétní důkaz nebo rozhodnou skutečnost, které by správní orgány opomenuly a které by mohly vést k jinému posouzení věci. Skutkový stav byl zjištěn v rozsahu nezbytném pro posouzení zákonnosti správního vyhoštění i jeho přiměřenosti.
22. Soud proto uzavírá, že správní orgány správně dovodily naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, dostatečně se zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí podle § 119a odst. 2 a § 174a téhož zákona a nepřekročily meze správního uvážení při stanovení doby zákazu vstupu v délce jednoho roku. Napadené rozhodnutí je srozumitelné, přezkoumatelné a má oporu ve správním spise. Žalobní námitky nejsou důvodné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný, podle obsahu spisu mu však nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. června 2026

Milan Tauber v.r.
samosoudce